Roman Bratny

Właściwie Roman Mularczyk. Prozaik, poeta, publicysta i scenarzysta. Urodził się w 1921 r. Krakowie. Jego ojciec wywodził się z rodziny chłopskiej, był zawodowym oficerem. Rodzina przyszłego pisarza często zmieniała miejsce zamieszkania. W 1939 r. Bratny zamieszkał w Konstancinie w willi „Boryczówka" wraz z matką pianistką, która utrzymywała się z udzielania lekcji muzyki, i młodszym bratem Andrzejem. Sam również zaczął udzielać korepetycji. Działał w warszawskiej konspiracji i tam nosił pseudonim „Bratny", który później przyjął jako pseudonim artystyczny. W 1943 r. założył podziemne pismo kulturalne młodych twórców „Dźwigary", gdzie debiutował jako publicysta. Rok później opublikował swój debiutancki tomik wierszy pt. „Pogarda". Brał udział w powstaniu warszawskim. Po kapitulacji Warszawy przebywał w obozach jenieckich na terenie Niemiec. W 1945 r., po wyzwoleniu przez aliantów, wyjechał do Paryża. Po powrocie do Warszawy rozpoczął studia na Akademii Nauk Politycznych. W tym czasie był redaktorem czasopisma „Pokolenie" i współredaktorem „Nurtu", „Odrodzenia" i „Głosu Nieborowa". W 1949 r. wyjechał do Szczecina, gdzie został kierownikiem literackim Teatru Polskiego. W latach 1963-71 był współredaktorem czasopisma „Kultura". W 1974 r. objął funkcję kierownika literackiego Teatru Powszechnego w Warszawie. W swej twórczości Bratny podejmował tematy dotyczące powojennych losów pokolenia AK (powieści „Kolumbowie. Rocznik 20", „Szczęśliwi torturowani", „Losy", „Miłowanie kata"), a także współczesnych mu wydarzeń z czasów PRL. Wiele jego utworów doczekało się ekranizacji filmowych. Willa "Boryczówka" do dziś pozostaje w rekach pisarza i jego żony.